

Binecuvântarea mamei

Nu voi uita dimineața aceea, niciodată. Există unele zile care nu se șterg niciodată din amintire, așa precum sunt altele pe care le uiți imediat ce se consumă.

M-am sculat plin de bucurie și de nerăbdare pentru petrecerea ce mă aștepta la fabrică. Era ziua de naștere a celui mai bun coleg și noi sărbătoream întotdeauna cu mare fast această zi. Eu aveam să rostesc un scurt toast la aperitivul dat în pauza de lucru.

I

Pe atunci nu eram credincios și bineînțeles că și băutura era un punct de atracție pentru mine la astfel de ocazii.

Iată-mă deci fericit, umblând prin casă, pentru a rezolva totul cât mai repede, ca să nu întârzi. Și surpriză! Cămașa mea cea favorită nu era călcată. Mama a fost prea ocupată, sau poate eu am uitat să-i spun că țin s-o îmbrac în această zi, ...în orice caz, cămașa nu putea fi îmbrăcată și acest fapt a constituit o mare supărare pentru mine.

Sunt oameni care se necăjesc pentru orice. Dacă un lucru nu-l găsesc la locul lui sau așa cum îl vor ei, gata este ceartă. Un astfel de om am fost eu. Și nimeni, cu nici un chip, nu m-ar fi putut potoli până nu îmi descărcam toți nervii.

Pentru prima dată în viață am ridicat tonul la mama mea, am țipat la ea energic și vândându-mă tot mai tare, până am observat că nu îmi mai răspunde deloc și nu-mi mai dă atenție.

După asemenea răbufniri intervin momentele penibile, remușcarea începe să-și facă efectul. Dar era prea târziu. Prea târziu din toate punctele de vedere.

Renunțând la micul dejun, am luat geanta și încercând o privire mai blândă, am deschis ușa încet spunând ca de obicei: „Sărut-mâna, mamă!”

Dar nu am primit niciun răspuns. Obișnuitul „**Domnul să te aibă în pază**” a lipsit de data aceasta. Chiar dacă nu dădeam mult pe semnificația acestor cuvinte – pentru că nu credeam în Dumnezeu, sau cel puțin nu credeam în Dumnezeul mamei mele – totuși, parcă îmi făcea bine când auzeam aceste

cuvinte. Mă obișnuisem cu ele și acum îmi lipseau.

Mama mea – o femeie foarte credincioasă – se ruga în fiecare zi în cămăruța ei, iar când nu făcea treabă prin casă, citea din Scriptură.

În fiecare dimineață, după ce plecam la serviciu, ea își pleca genunchii și încredința soarta mea în mâna Domnului.

„E mare lucru să ai o astfel de mamă”, mi-a zis într-o zi un coleg care – venind să mă ia de acasă pentru a merge la serviciu împreună, – a surprins-o pe mama rugându-se.

O! Voi, cei care aveți mame creștine, ferice de sufletul vostru! Rugăciunile și stăruințele ei, vă vor aduce până la urmă în preajma Celui de Sus, vă vor salva de pierirea veșnică.

Nu există rugăciuni făcute mai cu putere, mai sigure de a fi ascultate, ca cele pe care le înalță o mamă. **Cât de minunat este să știi că ai undeva un suflet care se roagă pentru tine! Că mai trăiește mama care te iubește mai presus de orice în lume.**

II

Niciodată nu am fost mai îngândurat pe drumul meu spre serviciu, ca în acea dimineață, când m-am certat cu mama. Mă urmăreau faptele și vorbele mele, scurta, dar aprigă discuție pentru o cămașă, care provocase o ruptură între mama și mine.

Mi-am adus aminte de adevărul acelor versuri care spun: „Nu lucruri mari aduc pieirea/ Adesea cele mici o fac ...”.

Îmi lipsea ceva și eram pe deplin conștient de acel lucru. Îmi venea să mă întorc înapoi și să spun: „Mamă, nu plec de aici până nu ne împăcăm, până nu rostești binecuvântarea ...!”

Poate să pară curios, dar pentru mine aceste lucruri au însemnat mult.

Iată-mă, deci, ajuns la fabrică, într-o stare cu totul neobișnuită pentru mine, un om vesel din fire. Cele întâmplare îmi dăduseră peste cap toate planurile frumoase, toată bucuria. Vorbeam cu colegii, lucrăm, dar gândul îmi era mereu la mama care nu îmi răspunsese

deloc la despărțire. În ce stare s-o fi găsim ea în aceste clipe? S-a mai putut ea ruga lui Dumnezeu?

Treptat, m-am antrenat cu prietenii și dintr-una în alta, am uitat. Așteptam acum cu toții pauza pentru a sărbători colegul. Dar înainte ca să pot spune un singur cuvânt, să rostesc o singură silabă, s-a întâmplat ceva înspăimântător.

Un zgomot asurzitor și o lumină orbitoare au învăluit încăperea, după care am auzit strigăte, vaiete, am văzut o învălmășeală, masa răsturnată, câțiva colegi trântiți la pământ, alții fugind disperati, apoi un sunet de alarmă...

III

Când m-am dezmeticit, eram înconjurat de alți colegi, care mă cercetau cu uimire.

- Eu nu pot să înțeleg cum de nu ai nici măcar o zgârietură, - am auzit pe cineva zicând în spatele meu.

- Doar cămașa murdară și ruptă, iar costumul puțin prăfuit..., spuse un altul.

Atunci abia mi-am dat seama de ceea ce se întâmplase, de explozia care făcuse ravagii chiar în secția mea. Am aflat numele celor grav răniți, căutând să-i mai văd înainte de a-i ridica salvarea. Printre ei puteam să fiu și eu acum. Dar scăpasem ca prin minune.

Eram privit de toți ca un fenomen. Unii nici nu puteau să creadă că am fost prezent în momentul accidentului chiar în acea încăpere.

Fiecare căuta să îmi povestească cu lux de amănunte ce se întâmplase. Dar eu nu mai urmăream pe niciunul. Aștinându-mi privirile în gol, îmi adusei aminte de mama, de cearta de dimineață, de cămașa cu pricina, totul!

„Binecuvântarea mamei!” – am rostit deodată, fără să-mi dau seama că nu sunt singur.

Am făcut legătură între evenimentele petrecute și am dat interpretări pe care numai cei credincioși le dau. Nenorocirea s-a întâmplat tocmai în dimineața când mama nu-mi urase de bine. Să fie aceasta doar o simplă superstiție?

Unii oameni văd în tot ce li se întâmplă, norocul sau fatalitatea,